

SEAWEEEDSBLADET

#1 2017

New 2019 edition for the Nordic Pavilion, the 58th International Art Exhibition - La Biennale di Venezia

Innehåll

Om Seaweedsbladet.....	s. 2
Algen på omslaget.....	s. 2
Livet i Seved.....	s. 3
Livets uppkomst.....	s. 4
Växternas evolution.....	s. 4
Saliv och maräng.....	s. 4
Passionsblomman.....	s. 5
Livet i kroppen.....	s. 6
Afrodite.....	s. 7
Musselmanteln.....	s. 8-9
Sjöhästens krita & Bonita.....	s. 12
Intervju med Ingela Ihrman.....	s. 13
Hur bildas pärlor?.....	s. 15
Pearl Index.....	s. 15
Nästa nummer.....	s. 15

Contents

The Front Page Algae.....	p. 1
Life in Seved.....	p. 1
About Seaweedsbladet.....	p. 2
The Origin of Life.....	p. 5
The Evolution of Plants.....	p. 5
Meringue and Saliva.....	p. 5
The Passion Flower.....	p. 5
The Clam Cloak.....	p. 8-9
Aphrodite.....	p. 10
Life in the Body.....	p. 11
Seahorse Chalk & Bonita.....	p. 12
Interview with Ingela Ihrman.....	p. 14
How do Pearls Evolve?.....	p. 16
Pearl Index.....	p. 16
Next Issue.....	p. 16

THE FRONT PAGE ALGAE

The front page of Seaweedsbladet is adorned with a dried specimen of the brown algae *Chorda filum*, commonly known as mermaid's hair, dead man's rope or sea lace. Margaret Gatty (1809-1873) arranged this slime covered algae, (which can grow to lengths of seven meters), into swirls resembling open infinity symbols so it would fit on the papers of her herbarium.

Gatty's burning interest in seaweed first sparked when she travelled, at age 39, to Hastings to breathe the fresh air and recover from the physical exhaustion caused by the latest of her seven strenuous pregnancies. The local doctor lent her a copy of *Phycologia britannica*, which included scientific descriptions of UK's marine botany. The book became her companion when she set off to the shoreline in search of seaweed.

LIFE IN SEVED

Seved – a residential area in southern Malmö City, features a wide selection of habitats, ranging from industrial buildings, parking lots and lilac shrubberies to rooftops, bedrooms, allotments, gutters, dovecotes and basements. The different life forms residing here are intimately connected to each other in a fragile balance. Relation-ribbons are continuously cut and tied.

Relation-ribbons are continuously cut and tied.

Different groups of individuals share a space for living on equal conditions as colonies. Some form families, while others establish schools to protect themselves and each other. Some act as parasites and others connect just for the moment, or live in seemingly lifelong twosome harmony. Sometimes there's nothing to gain from the communal and that's when it's best to break free.

Seved is a place like any other place.

The boundaries that define Seved's extension in North, South, East and West are completely porous. There is a constant in- and outflux of nutrients and life. Some visit Seved only while passing through, on their way to the racetrack in Jägersro. Others make a stop to see their hairdresser or to buy summer shoes. Some come to purchase lemons at a special price, feed their sister's cat, sell drugs or show private housing cooperatives to more or less wealthy speculators. Newcomers fill up the void that occurs when someone disappears. Seved is a place like any other place.

The majority of the council flats in Seved was built in the forties and fifties. The bathrooms are built according to the standards of that time, partially tiled with sanitary ware from Ivöverken in Bromölla, and bathtubs in white enamel. The floors are clinkered. Seved has suffered from extensive flooding

several times. The brown water that then rises in every low-lying cavity in the area, makes it particularly clear that Seved is vulnerable to the influence of external forces. Alongside persistent rainfall these forces may manifest themselves in the form of temperature changes, land price fluctuations, various kinds of drift, gravity or heavy wind. The residents must adapt or endure.

Seved has a long history. The area, as well as the rest of Scania, many million years ago was a shallow sea near the equator. Plankton, bryozoans, corals, sea urchins, crinoids, crabs, mussels, periwinkles, crocodiles and sharks lived in these lukewarm waters. What died sunk down to the seabed. High pressure and the passing of millions of years processed it all into limestone, coal, chalk and fossils. Since then, Scania has drifted along with its tectonic plate to finally reach the temperate climate zone where we find it today. Seved has risen above the surface.

Seved has risen above the surface.

A GREAT SEAWEED DAY

Margaret Gatty would give birth three more times, but for the rest of her life, she combined motherhood with a great passion for seaweed. Her herbarium collection includes almost 9000 specimens, gathered by herself or sent in postal packages from colleagues travelling in vast parts of the Victorian Empire. In 1863 she published a scientific work in two volumes about British seaweeds. In her pocket diary, mainly filled with neat accounts of her day-to-day life as a housewife, some days concluded with: A GREAT SEAWEED DAY. Double underlinings and capital letters floating beyond the notebook margins testify to a feeling of being completely immersed.

OM SEaweedsBLADET

Seaweedsbladet är en ny tidning som startats av konstnärer som bor i eller omkring Seved. Under Malmö Stads femåriga områdesprogram ”för ett socialt hållbart Malmö” delades tidningen *Sevedsbrevet* ut till alla hushåll i området. I och med att Malmö Stads satsning tog slut 2015 upphörde även *Sevedsbrevet* utgivning. Ungefär samtidigt slutade även Fotogalleriet *Seveds Sevedsbladet* att delas ut.

Seaweedsbladets redaktion har sammanstrålat för att fylla den lucka som uppstått. Vi vill undersöka vad en områdestidning kan vara och hur den kan finnas till för sina läsare och sina skrivare. Vi hoppas att tidningen ska bli både blött och stött, och med tiden förändras vad gäller tillkomst, form, innehåll och distribution.

Seaweedsbladets namn, och i viss mån innehåll, är inspirerat av områdestidningen *Körbärsbladet* som ges ut av föreningen ‘Kirseberg tillsammans’. *Körbärsbladet* är fyllt av texter och bilder som berör stadsdelsorganisering i allmänhet och området Kirseberg i synnerhet. När namnfrågan kom på tal valde *Seaweedsredaktionen* att göra ett

språkligt språng, från *Seved* till *Seaweed* – något som kanske verkar långt när det kommer till betydelse, men som för den som ljudar nästan inte märks.

Sjögräs är det vi menar med sjögräs.

Seved är ett sydsvenskt förnamn som aldrig varit vanligt. *Seaweed* är det engelska ordet för sjögräs, en vag och ovetenskaplig term som idag sällan används av sakkunniga inom marint växtliv. Den som frågar sig vad sjögräs är måste alltså vända ryggen åt det definierade och fasta och istället röra sig mot något mera flytande och halt. *Sjögräs* är det vi menar med sjögräs. Och på samma sätt som trädgårdsmästaren lägger tre stenar i rad och säger: Detta är min trädgård, häftar *Seaweedsredaktionen* ihop sin bunt tryckta pappersark och säger: Detta är sjögräs.

I tidningens första nummer tas *Seaweedsbladets* läsare med till konstnären Ingela

Ihrmans inre hav. Ett hav där könscellerna simmar i salthaltigt urhavsvatten, men också ett djuphav – blått och bottenlöst – som stiger, stormar och svämmar över av känslor. Vi rör oss i jagets gränstrakter, utefter Nobelvägens klinkerklädda trottoarer, genom våtrummens fuktsäkra ytskikt och får lära oss vad det goda siktdjupet i mästerfotografen Lennart Nilssons fostervattensbilder beror på.

Hos kärleksgudinnan Afrodite är det betydligt grumligare där hon sitter på huk i turbulensen vid strandkanten och övar sig på att bli uppsköld av skummet. Men snart vänder Afrodite ryggen åt de ideal och uppgifter som ålagts henne. Hon vill röra och beröras, och beger sig ut mot djupare vatten för att ägna sig åt erotik vid den porösa gräns som är hennes hud.

Vi träder in genom lager på lager av intimitet, genom portuppgångar, trapphus, tamburer, hinnor och membran och hamnar till slut i passionsblommans nektarfyllda honungskörtlar.

Om du har en fråga, en kommentar, en bra idé eller av någon annan anledning vill komma i kontakt med *Seaweedsbladet*, skicka gärna ett mail till seaweedsbladet@gmail.com!

ALGEN PÅ OMSLAGET

På *Seaweedsbladets* förstasida syns ett torkat exemplar av den vattenväxande brunalgen sudare (*Chorda filum*), även kallad snärjtång, mermaids hair eller dead man’s rope. Det är Margaret Gatty (1809-1873) som arrangerat den slemtäckta algen, som kan bli upp till sju meter lång, i öppna evighetsformade åttor för att få plats med den på en av sidorna i sitt herbarium.

Margaret Gattys heta intresse för sjögräs väcktes när hon 39 år gammal reste till Hastings för att andas frisk havsluft och vila upp sig efter den senaste av sju påfrestande graviditeter. Av den lokala läkaren fick hon där låna ett exemplar av boken *Phycologia britannica*. Boken innehåller vetenskapliga beskrivningar av Storbritanniens marina botanik och blev Margaret Gattys följeslagare när hon på egen hand gav sig ut i havslandskapet för att leta sjögräs.

A GREAT SEaweED DAY

Margaret Gatty blev senare mor till ytterligare tre barn, men resten av livet förenade hon sitt moderskap med en stor passion för sjögräs. Hennes herbariesamling omfattar nästan 9000 arter, både sådana hon samlat in själv och sådana forskarkollegor från olika delar av det Viktorianska riket skickat till henne. 1863 gav Margaret Gatty ut en vetenskaplig publikation i två volymer om brittiska sjögräs. I hennes dagbok, som i huvudsak är fylld med prydliga noteringar om livet som societetsfru, sammanfattas vissa dagar med: A GREAT SEaweED DAY. Dubbla understrykningar och versaler som flyter utanför kalendersidornas linjer vittnar om en känsla av att vara helt uppfylld.

In this first issue of *Seaweedsbladet* the artist Ingela Ihrman brings the readers into her inner ocean. An ocean where gametes are swimming in salty water, but also a deep sea – blue and bottomless – rising, storming and flooding with emotions. We hover in the borderlands of the self, along Nobelvägen’s sidewalks of clinker, through the moisture-proof coatings of a bathroom wall. We learn about how the clarity of master photographer Lennart Nilsson’s amniotic images are achieved.

The water that surrounds Aphrodite is much cloudier, as she squats in the turbulence near the shore and practices her skills, rising from the foam. Soon Aphrodite turns her back against the ideals and duties assigned to her. She wants to touch and be touched, and thus heads towards deeper waters where she indulges in eroticism at the porous borders of her skin. We penetrate layer upon layer of intimacy, move through entrances, staircases, hallways, openings and membranes to eventually end up in the nectar-filled glands of a passion flower.

If you wish to get in touch, please send an email to seaweedsbladet@gmail.com! Be it a question, a comment, a good idea or anything else.

ABOUT SEaweEDSBLADET

Seaweedsbladet is a new magazine initiated by artists living in or near Seved. During Malmö City Council’s five-year initiative “for a socially sustainable Malmö” the magazine *Sevedsbrevet* (the Seved letter) was distributed to all households in the area. When the council’s project came to an end in 2015, so did the distribution of *Sevedsbrevet*. The publication *Sevedsbladet* (the Seved leaflet), published by Fotogalleriet Seved, ceased at the same time.

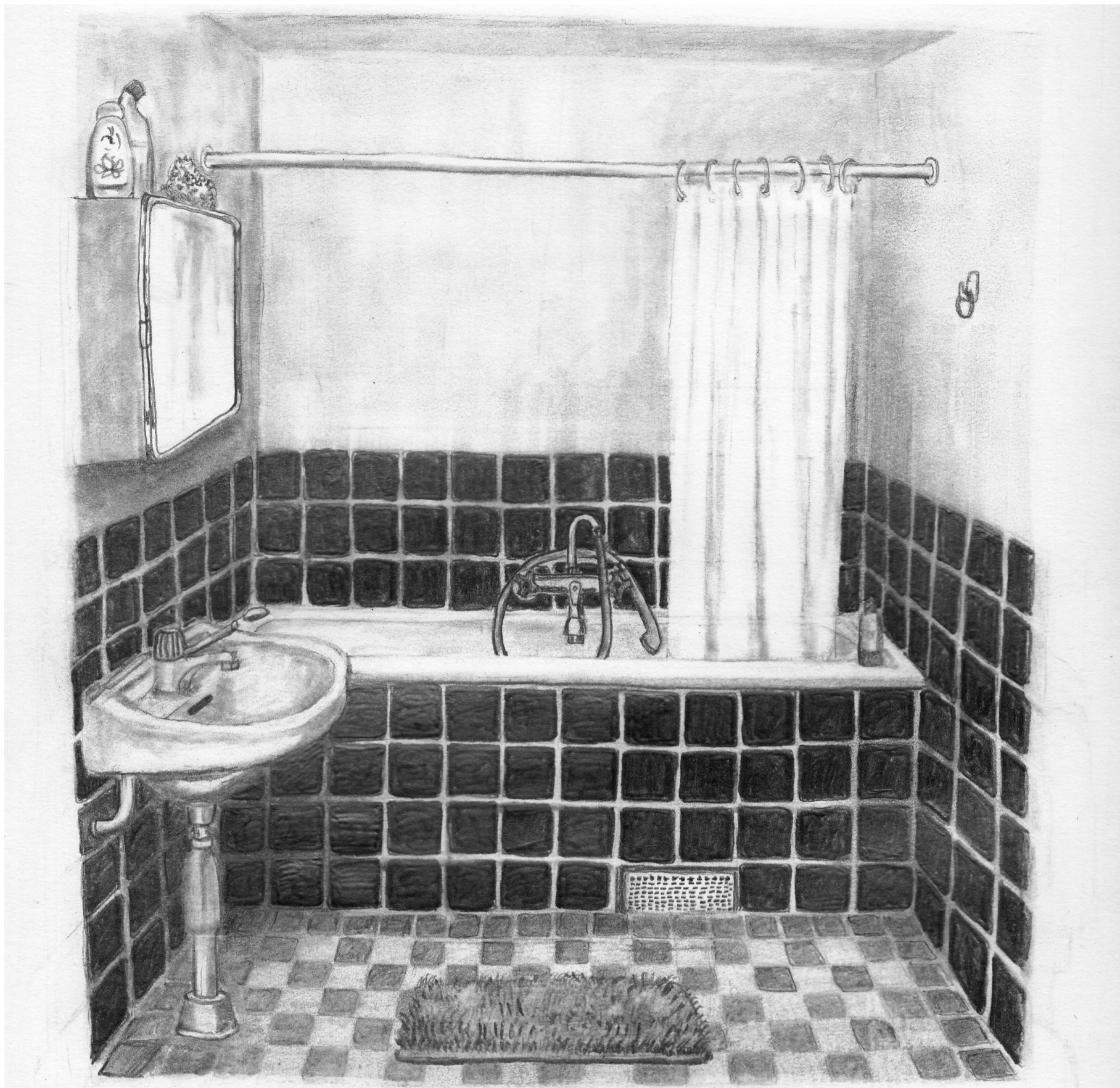
Seaweedsbladets editorial team has come together with the ambition to fill this gap. We want to explore what a local newspaper can be and the many ways it may relate to both readers and writers. We wish for our paper leaflets to wrinkle and get wet, that the creation, form, content and distribution of *Seaweedsbladet* will evolve over time.

Seaweedsbladets name, and its content to some extent, is inspired by the local magazine *Körbärsbladet* (The cherry leaf), published by the non-profit organization ‘Kirseberg together’. *Körbärsbladet* is filled with texts and images related to neighborhood organizing in general, and the area Kirseberg in particular. When faced with the task to find a name for *Seved*’s

new magazine, we decided to make a linguistic leap, from *Seved* to *Seaweed*. A leap in signification and meaning, but phonetically more or less unnoticeable.

Seaweed is what we refer to as seaweed.

Seved is a somewhat obscure name, stemming from south of Sweden. *Seaweed* is English for seagrass, wrack, algae and different greens in lakes and oceans – a vague and unscientific term, today rarely used among professionals in marine botany. Anyone who wants to know what seaweed is must turn away from the defined and fixed and instead move toward something more fluid and slippery. *Seaweed* is what we refer to as seaweed. Just like the gardener who arranges three stones in a row and says: This is my garden, the editorial team of *Seaweedsbladet* staples their bundles of printed papers and proclaims: This is seaweed.

LIVET I SEVED

Bostadsområdet Seved i Malmös södra innerstad uppvisar ett brett spektrum av livsmiljöer. Här finns allt från industrilokaler, cykelbanor, asfaltsplaner, garage och syrenbuskage till hustak, sovrum, odlingslotter, duvslag och källare. De olika livsformer som lever här är intimt förbundna med varandra i en skör balans. Hela tiden bryts och knyts relationsband.

Hela tiden bryts och knyts relationsband.

Grupper av enskilda individer delar livsrum på lika betingelser i en koloni.

Vissa lever i familj medan andra upprättar stim för att skydda sig själva och varandra. Någon parasiterar på en annan, andra förenas för stunden eller lever i tillsynes livslång tvåsam harmoni. När ingen gynnas av samvaron är det bäst att bryta upp.

De gränslinjer som anger Seveds utsträckning i nord, syd, öst och väst är fullständigt porösa. Hela tiden sker en in- och utväxling av näring och liv. Vissa vistas i Seved bara någon minut på väg ut till travbanan i Jägersro. Några stannar för att besöka sin frisör eller köpa sommarskor. Andra handlar citroner till extrapris, matar sin systems katt, säljer droger eller visar bostadsrätter för mer eller mindre kapitalstarka spekulanter. Nyetableringar fyller i de

tomrum som uppstår när någon fallit ifrån. Seved är en plats som alla andra.

Flertalet bostadshus i Seved uppfördes på 40- och 50-talet. Badrummen är i enlighet med dåtidens standard halvkaklade med sanitetsporslin från Ivöverken i Bromölla och med inmurade badkar i vitt. På golven ligger klinker.

Seved är en plats som alla andra.

Vid återkommande tillfällen har Seved drabbats av omfattande översvämningar. Då stiger brunt vatten i alla områdets lågt liggande hålrum och det blir extra tydligt att Seved står under påverkan av yttre krafter. Vid sidan av ihållande regn kan det röra sig

om temperaturförändringar, marknadskrafter, olika slags drift, gravitation eller hård vind. De boende måste anpassa sig eller härda ut.

Seved har en lång historia. För många miljoner år sedan befann sig området och resten av sydvästra Skåne i ett grunt hav vid ekvatorns mitt. I det ljumma vattnet levde plankton, mossdjur, koraller, sjö-borrar, sjö-liljor, krabbor, musslor, snäckor, krokodiler och hajar. Det som dog singlar ner till havets botten där det under påverkan av hårt tryck blev till kalksten, stenkol, krita och fossil. Som en följd av kontinentalplattornas rörelser har området under årmiljonernas gång förflyttat sig till den tempererade klimatzon där det ligger idag. Seved har höjt sig över havet.

Seved har höjt sig över havet.

LIVETS UPPKOMST

Vissa påstår att livet uppstod i skummet, medan andra hävdar att det uppstod i slemmet. Den österrikiska naturfilosofen Lorenz Okens liv (1779-1851) uppstod i de varma havens urslem. Oken använde ibland talsymbolik som ett verktyg i sitt tänkande. Han skriver:

*Ljuset lyser på havet och det blir salt.
Havet skådar ljuset och det lever.
Allt liv ur havet, inget från fasta land.
Allt slem är levande.*

Hela havet är levande.

*Det är en böljande organism som ständigt höjer sig,
och som ständigt sjunker samman.*

*Varhelst det lyckas för denna böljande organism att
forma sig,*

där framträder en högre organism.

Kärleken har framsprungit ur havsskummet.

*Urlsemmet alstras eller har alstrats överallt i haven,
men mest i den varma zonen.*

Den första skapelsen ägde rum i den varma zonen.

*De högre organiska formerna uppkom ur havets
grunda ställen.*

Det gäller både växterna och djuren.

*Även människan är ett barn av havets värme och
grunda ställen.*

(Ur Uddenberg, Nils (2003) *Idéer om livet: en
biologihistoria* band II, s. 67.)

THE ORIGIN OF LIFE

Some claim that life arose in the foam, while others argue that it emerged in the slime. The Austrian natural philosopher Lorenz Oken's life (1779-1851) developed in the primal slime of a warm sea. Oken sometimes used number symbolism as a tool whilst thinking. He writes:

*The light shines on the ocean and it becomes salty.
The sea beholds the light, and it lives.
All life of the sea, none from solid land.
All slime is alive.*

The entire ocean is alive.

*It is a surging organism that constantly rises,
and constantly collapses.*

Wherever this undulating organism forms,

higher organisms emerges.

Love has sprung from the sea foam.

*The primal slime rose or had risen everywhere in the
oceans,*

but mainly in the hot zone.

The prime creation happened in the hot zone.

*The higher organic forms emerged from the ocean
shallows.*

This applies to both plants and animals.

Also man is a child of the ocean's heat and shallows.

(From Uddenberg, Nils (2003). *Idéer om livet: en
biologihistoria* band II, p. 67.)

VÄXTERNAS EVOLUTION

I ett av växthusen i Jardin des Plantes i Paris går en liten stenlagd bana runt i rummet. Planteringarna längs banan är tänkta att illustrera växternas evolution. Det börjar med mossor och alger och slutar med magnolia och körsbär. På en skylt står något i stil med:

“Avant le frö, le fruit.
Avant le fruit le fleur.
Avant le fleur l'eau.
Avant l'eau la mère.
Avant la mère la mer.”

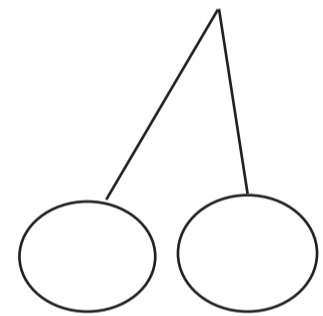
Fruit betyder frukt på franska.

Avant betyder före.

Fleur betyder blomma.

L'eau är vatten, la mer havet och la mère mamma.

Vad heter frö på franska?

SALIV OCH MARÄNG

För 500 miljoner år sedan, under den geologiska tidsåldern Kambrium, då stora delar av jordklotet var täckta av ett enda stort hav, utvecklades livet i rasande fart i vågskummet på ytan och i bråddjupens gasbubblor. Sedan dess har skum och lödder i många kulturer symboliserat födelse och liv.

Marängen med sin fluffiga konsistens är central i firandet av Träskafton – en ny högtid som fungerar som ett komplement eller alternativ till befintliga högtider och som initierades av gruppen Hägerstens Botaniska Trädgård 2015. Träskafton kan firas när som helst, i glädje såväl som i kris, och i centrum står längtan efter gemenskap, att bottna i sina känslor och att bejaka livets föränderlighet. Träskafton fungerar som en open-

source-högtid. Vem som helst kan utveckla det befintliga materialet, eller lägga till något nytt, som t ex en psalm, en högläsningstext eller en betydelsebärande ritual.

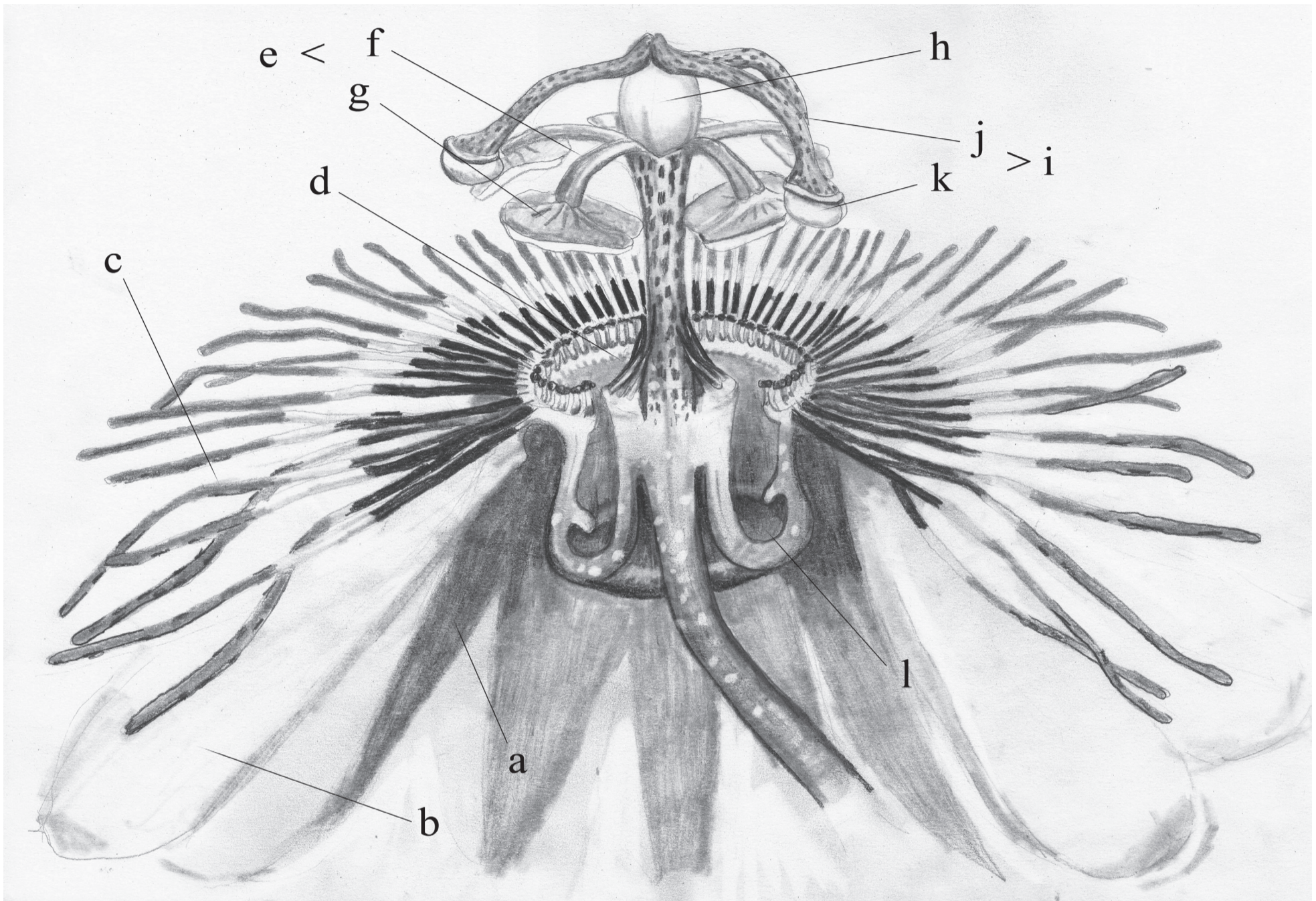
Under träskafton äts maränger för att uppmärksamma saliven som sköljer genom vårt inre; flödar och rinner för att vi har aptit på livet. Men också för att påminna om motståndet, trots och beslutsamheten i en spottloska på marken. Och såklart – om kyssar, kyssar, kyssar.

PASSIONSBLOMMAN

- a. Foderblad
- b. Kronblad
- c. Korona
- d. Operculum
- e. Ståndare
- f. Sträng
- g. Knapp
- h. Fruktämne
- i. Pistill
- j. Stift
- k. Märke
- l. Honungskörtel

THE PASSION FLOWER

- a. Sepal
- b. Petal
- c. Corona filament
- d. Operculum
- e. Stamen
- f. Filament
- g. Anther
- h. Ovary
- i. Pistil
- j. Style
- k. Stigma
- l. Honey gland

MERINGUE AND SALIVA

500 million years ago, during the geological period called Cambrian, when most of the globe was one large ocean, life evolved rapidly in the foam on the surface and in the gas bubbles in the depths. Since then, foam and lather in many cultures symbolize birth and life.

Meringue, with its fluffy texture, is central to the celebration of Träskafton (The Holiday of the Swamp) – a new holiday invented by the artist collective Hågerstens Botanical Garden in 2015. Träskaftons serves as a complement or alternative to already existing holidays and can be celebrated at any time – in moments of crises and as well as joy. At the core of the holiday is a longing for kinship, a quest to embrace strong emotions and a desire to affirm the

transience of life. Träskafton functions as an open-source holiday and anyone is welcome to develop the existing material, or add something new – a hymn, a text to be read out loud in chorus, a ritual with a certain meaning or something else.

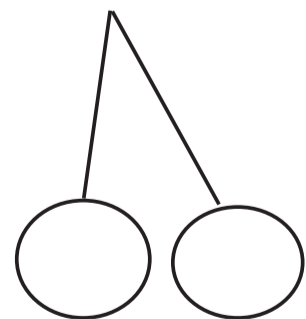
Meringue is eaten during Träskafton to remind us of the saliva that rinses our insides – flows and streams because we have an appetite for life. But also to highlight the resistance, defiance and determination of a spit puddle on the ground. And of course – kisses, kisses, kisses.

THE EVOLUTION OF PLANTS

In one of the greenhouses in Jardin des Plantes in Paris, a small paved path circles the room. The plantations along the path are supposed to illustrate the evolution of plants. It starts with mosses and algae and ends with magnolia and cherry. A sign says something like:

“Avant the seed, le fruit.
 Avant le fruit le fleur.
 Avant le fleur l’eau.
 Avant l’eau la mère.
 Avant la mère la mer.”

Le fruit means fruit in French.
 Avant is before.
 Fleur translates into flower.
 l’eau is water, la mer the sea and la mère mother.
 What is seed in French?

LIVET I KROPPEN

Vetenskapsfotografen Lennart Nilssons (1922-2017) bilder av embryots olika utvecklingsstadier, som publicerades för första (men inte sista) gången 1965 i boken *Ett barn blir till*, är inte tagna inuti levande kroppar utan i en fotostudie på Sabbatsbergs abortklinik. Trots det fungerar de som svar på frågor om hur det ser ut inne i den egna, eller någon annans levande kropp.

På en av bilderna syns en äggcell och några spermier. Bakgrunden är blå, ägget glittrar i ljus turkost, spermier och de små flimmerhåren runt ägget är blåvita. Det ser ut som om de simmar i ett solbelyst hav med mycket klart vatten. Berättarrösten i Tv-filmen *Sagan om livet* från 1982 är artikulerad, mjuk och manlig mot en bakgrund av dramatisk musik:

"...till höger syns ett nästan färdigt ägg. När det är helt moget kapslas det in i en sån här äggblåsa som är svullen och sprängfylld med vätska. Och det märkliga med den här vätskan som ägget vilar i är att den har samma salthalt som urhavet en gång hade. Det var ju där livet uppstod. Och när djuren steg upp på land tog de helt enkelt med sig havet i sina kroppar. Och än i dag badar alltså ägget i detta livets vatten."

Det inre havets färg

På femtiotalet, innan Lennart Nilsson gjorde sina berömda bilder av människokroppens inre, fotograferade han under en period marint liv. Istället för att vara på plats ute i naturen arrangerade den blivande mästarefotografen insamlade växter och djur i vattenfyllda glasbyttor inomhus. Genom arbetet med undervattensakvarier lärde sig Lennart Nilsson hur ljus vandrar i vatten. Han experimenterade med sidoljus istället för belysning uppfifrån och fick på så vis fram former, djup, färg och transparens i sina motiv.

Egentligen är både vätskan könsceller simmar i och cellerna själva färglösa, men Lennart Nilsson lät sitt specialbyggda mikroskops ljusstråle brytas genom ett

system av linser som splittrade det vita ljuset i olika våglängder, vilket fick motiven att framträda i ett spektrum av färg. Ljuspaletten är konstnären Lennart Nilssons verktyg, inte vetenskapsmannens.

Könsceller i rymden

På andra bilder ser det ut som om moderkakan och fostret svävar tyngdlöst i ett kosmos utan slut. De runda formerna liknar planeter upplysta bakifrån av fjärran solar, mot bakgrund av en glittrande galax. Färgskalan går från dovt rosa till kontrasterande blåsvart med ljusa blänk. Lennart Nilsson säger själv:

"Jag vill se rörelser. Det är bara det. ... Månen är äggcellen som vandrar. Nästan. Allting går igen i form. Äggcellen ser ut som en planet, tycker jag. Det har jag tyckt hela tiden. Den runda formen, den är planeten på något vis, i världsrymden."

(Ur Vetenskapens värld, *Livets mirakel*, avsnitt 3, sändt på SVT 1997, tillgängligt via opptarkiv.se.)

Det faktum att NASA:s obemannade rymdfarkoster Voyager I och Voyager II bär med sig Lennart Nilssons fotografier på foster i livmodrar från boken *Ett barn blir till* på sin resa genom vårt solsystem och vidare ut i universum är kongenialt.

Så nära det går

1977 visades Lennart Nilssons film *En resa i människokroppen* för första gången på SVT. Tittaren tas här med på en färd genom strupar, artärer och in i hjärtats kamrar. Bilderna är suggestivt slemhinnefärgade och vi färdas framåt, djupare in genom tunnlar av veckad vävnad. Filmen tog tre år att göra och är inte heller den filmad i levande kroppar. Organen lades istället på ett ljusbord varpå kameran med hjälp av en liten vagn med jämn hastighet fördes in i dem. Det ljus som silats rosa genom vävnader med olika tjocklek registrerades av kamerans film. Det hela påminner om vad naturfilmaren, tillika naturälskaren, Jan Lindblad (1932-1987) skulle ha sett, ifall han blivit uppäten av

den stora anakonda han brottades med under en av sina inspelningsresor i Guyanas regnskog på 60-talet. En konstnärlig gestaltning av Lindblads färd går att se i Ingela Ihermans videoverk *GREEN PARADISE – Vad Jan Lindblad skulle sett från insidan av anakondan*, från 2009.

En omvänd graviditet

När Lindblad slukas hel blir anakondans inre till en varm grotta, en livmoder skild från världen utanför, vari något kan jäsa, växa, transformeras eller transporteras. Lindblads färd djupare och djupare in genom ormen befinner sig någonstans i gränstrakten mellan en erotisk akt och en matsmältningsmekanism. Det påminner om en omvänd graviditet, en födsel inåt eller en befruktning som är både liv och död samtidigt. I mötet med jätteormens inre organ, via diverse citronsyrcykler och proteinsynteser, når naturälskaren sitt mål – att bli ett med naturen; att smälta in där. "Ju närmare vi kommer naturen, desto mer vördnad inför livet känner vi. Det är vad jag hoppas och tror." säger Lindblad själv i filmen *Waianas Flodfolket* från 1973. Närmare än så går det inte att komma.

En erotisk relation

Den medeltida kristna mystikern Mechthild von Magdenburg, så som vi möter henne i filosofen Jonna Bornemarks bok *Kroppslighetens mystik* från 2015, har en erotisk relation med gud. Mechthilds gud finns i en annan kroppslighet än hennes egen, något som märks tydligt i nattvarden. Hon älskar gud, vilket skapar en erotisk spänning mellan deras kroppar. Men samtidigt är gud i Mechthilds kropp. Det här gör henne, tvärt emot vad en skulle kunna tro, varken tillfredsställd eller självtillräcklig eftersom närvaron av gud i Mechthild finns i form av en strömmande rörelse av liv, en levande närvaro, inte något i tiden stilla, utan som en flod av kärlek.

Den som lever är erfaren och förnimmer. När vi riktar oss mot någon annan är vi även det vi inte är. För den som känner ett erotiskt begär kan det här yttra sig som en känsla av att den andra är närvarande, just eftersom den är frånvarande. Frånvaron av den andra i sig själv kan kännas helt uppslukande.

AFRODITE

Det är precis i början. Afrodite är ny i havet. Havet är nytt för Afrodite. Hon måste vara försiktig så hon inte drunknar eller blir bortförd av en tidvattenström.

*

Afrodite håller sig vid strandkanten och övar sig på att bli uppsköld. Att stiga ur skummet. Hon måste överlämna sig åt vågkraften men samtidigt se till att inte bli alltför hårt uppkastad. Afrodite får kramp i vaden och skrapar ena sidan av ryggen mot en död korall. Hon har stora mängder snäckskalsand i baddräkten, i könshåret och under bröstet.

*

När Afrodite reser sig ur skummet vitnar det för ögonen. Blodomloppet har glömt gravitationen. Afrodite får inte glömma att andas. Hon blundar och fokuserar på höfterna och axlarnas lutning. Att de ska vara motsatta. Läger hela tyngden på stödbenet och låter det andra benets fotsula vila lätt mot planet som hon står på.

*

Planet Afrodite står på är en strand.

*

Den som upprepade gånger låter sig kastas mot sanden kommer med tiden att anta en rundad form. Kanter, krafs, utbuktningar och överhäng slipas bort och fram träder det sköna, runda. Afrodite slappnar av, gör sig mjuk i kroppen och låter sig

bäras av vågen, hela vägen upp. Det plaskar och fräser när hon landar.

*

Inte sällan får Afrodite höra att hon har så mjuka händer. Inte sällan tar någon dem i sina och klämmer till eller stryker dem mot något inte lika mjukt. Men ingenting är lenare än anemon och levande korall. Varken hästmular, blötkyssar, sjövattnet eller Afrodites händer.

*

Rytmen är regelbunden. Intervallerna kan skifta, men inte hur mycket som helst. Det kommer alltid en ny våg. Afrodite sitter på huk i det djupa och låter sig gång på gång dunkas mot sandvallen. Hon tycker om att vara hårdhänt och ta i. Det är upplösning och förening om vartannat.

*

Afrodite spanner på sig sitt cyklop. Hon är på jakt efter en skalhalva nu. Något att posera på när hon blivit uppsköld ur skummet. Hon sveper med blicken över kalciumkarbonaten. Visst finns där musslor. Men ingen är stor nog att rymma ens den ena av Afrodites båda fötter. Är det verkligen helt nödvändigt att hon står i ett musselskal?

*

Afrodite stannar upp och blåser luftbubblor med näsan under vattenytan. Hon har tröttnat på sina övningar vid strandkanten. Tycker det känns meningslöst och förutsägbart att hon ska

stå där i solgasset och posera. "Utstråla skönhet och harmoni". Hon spanner låren och ger simfenorna fart. Hon vill inte ha översikt och hon vill inte se klart.

*

Afrodite rör sig mot grumligare vatten. Hon håller händerna framför sig och skärskådar sin hud samtidigt som hon simmar. Den har blivit större och måste rynka sig i vågor för att få plats på hennes fingrar.

*

Afrodite sträcker ut sig i hela sin längd under vattenytan. Allt som är hon, alla vävnader och vätskor är inkapslade i detta blöta skinn. Afrodite ser ut i havet. Där finns inget som omsluter. Måste hon ha hud?

*

Stranden är ett gränstillstånd. Både hav och land. Skummet är ett gränstillstånd. Både vatten och luft. Sanden är ett gränstillstånd. Både fast och flytande. *Är Afrodite också ett gränstillstånd?*

*

Nu ser hon dem. Blomsterkorallen och rövanemonen! Afrodite bromsar sin snorkelfärd. Hon har upptäckt en hel äng av bulliga koralldjur under sig på havsbotten. Hon sårar på benen, vilar lungryggen mot ytan och svävar så ett par andetag. Sedan fyller Afrodite sig med luft och dyker ner.

*

Afrodite stryker hänfört med handflatorna över vajande smutsrosa tentakler. Häpnar över hur lena anemohinnornas smekningar känns mot underarmens skinn. Hon gör det mesta av sitt andetag.

*

Afrodite kikar ner i anemondjurens plutande rövöppningar. Hon vill pressa in sitt finger i vartenda ett av de där hålen. Trycka sig in i det purpurfärgade skrynket. Men det gör hon inte. Det får hon bara inte. Inte än. Och nu måste Afrodite upp för att andas. Nu!

*

Afrodite, kärleksgudinnan. Ja! Vattnet Afrodite omsluts av är 27 grader varmt men havet inuti henne är varmare ändå. Och nu stiger det i Afrodite. Hon håller inte tillbaka. Afrodite är överallt och allt är i Afrodite.

*

Afrodite sitter på sin handduk i sanden. Hon har badat färdigt för den här gången. Det hav som sugits upp av Afrodites hud dunstar och snart är fingerskinnet lika stramt och slätt som vanligt. Är det mer eller mindre kvar av henne nu? Eftersom mängden vatten i Afrodite minskat måste väl koncentrationen av henne själv ha ökat? Hon tycker inte alls att det känns så. Afrodite är törstig men av havsvattnet kan hon inte dricka.

APHRODITE

In the very beginning, Aphrodite is new in the Ocean. The Ocean is new to Aphrodite. She must be careful not to drown or get carried away by the tidal current.

*

Aphrodite practices being washed up near the shore. To rise from the foam. She must surrender to the power of the wave but also make sure not to be completely overcome by it. One of Aphrodite's two calves cramps and her back chafes against a dead coral. Large quantities of shell sand sticks in her swimsuit, in her pubic hair and under her breasts.

*

Aphrodite sees shooting stars when she stands up. Her heart and her bloodstream have abandoned gravity. Aphrodite must not forget to breathe. She closes her eyes and focuses on the tilt of her hips and shoulders. They must be opposed. She puts her full weight on the supporting leg, and allows her other foot to rest very lightly on the surface she is standing on.

*

The surface Aphrodite is standing on is a beach.

*

Someone who is repeatedly thrown against the sand will eventually adopt a rounded shape. Edges, bulges and folds will soon wear off, and a beautiful form will emerge. Aphrodite tries to relax. She makes her body soft, and allows herself to be entirely carried by

the wave. It splashes and sizzles when she lands.

*

Quite often Aphrodite is told that she has such soft hands. Quite often someone grabs hold of them and squeezes them or wipes them against something not as smooth as them. But nothing is smoother than tentacles and anemones. Not horse mules, wet kisses, freshwater, nor Aphrodite's hands.

*

The rhythm is regular. The intervals may vary, but only to a certain degree. There will always be a new wave. Aphrodite squats in the deep water next to the shore and allows herself to be smashed against the sand wall. She likes to be rough and physical when the sea dissolves and gathers.

*

Aphrodite straps on her diving mask. She is on the lookout for a shell now. Something to pose upon as she has been born from the sea. Aphrodite scans the calcium carbonate. For sure, there are clams and mussels around. But not one is anywhere large enough to fit one of Aphrodite's feet. Must she really stand in a clamshell?

*

Aphrodite makes a stop whilst blowing bubbles from her nose. She is fed up with her exercises near the shore and considers it pointless and predictable to stand in the sun and pose. To "radiate beauty and harmony".

She kicks her fins to gain speed. She couldn't care less about the crystalline.

*

Aphrodite is moving towards murky waters. She holds her hands in front of her face and surveys her skin as she swims. The skin has become larger and must fold in undulations to fit on her fingers.

*

Aphrodite stretches out in her full length underneath the water's surface. All she refers to as herself, all these tissues and fluids are encapsulated by this wet skin. When Aphrodite gazes out in the void of the ocean she sees nothing encapsulating the sea. Aphrodite wonders, must there really be a skin?

*

The beach is something in-between. Both sea and land. The foam is something in-between. Both water and air. The sand is something in-between. Both liquid and solid. *Is Aphrodite also an in-between?*

*

There they are! The Flower Coral and the Anus Anemone! Aphrodite interrupts her snorkel tour. She just spotted a meadow of chubby coral colonies underneath her on the seabed. She spreads her legs and floats at the surface for a couple of breaths. Then she fills her lungs with air and dives deep towards the bottom.

*

Aphrodite fondles the swaying tentacles with her palms. She didn't expect them to be so silky. She makes the most of her breath and touches them again and again.

*

Aphrodite peeks down in the pouting openings of the anemone animal. She wants to squeeze her finger into every single one of them and gently push herself through the beautiful purple folds. But she won't do that. She can't, not yet. And now Aphrodite must ascend to breathe. Yet again!

*

Aphrodite, the goddess of love. Yes! The seawater that surrounds Aphrodite is 27 degrees Celsius but her inner ocean is even warmer. And so it rises in Aphrodite. She's not holding back. Aphrodite is everywhere and everything is in Aphrodite.

*

Aphrodite is sitting on her towel in the sand. She's done with swimming for now. The seawater her skin absorbed evaporates in the air and soon her fingers are just as tight and smooth as before. Is there more or less left of her now? If the level of water in Aphrodite has subsided, is the concentration of her higher? Aphrodite is not so sure. She is thirsty but cannot drink the water of the sea.

LIFE IN THE BODY

The scientist and photographer Lennart Nilsson's (1922-2017) images of pre-natal life, published for the first (but not the last) time in the book *A Child is Born* from 1965, were shot not inside living bodies, but in a photo studio at Sabbatsberg's abortion clinic. Nonetheless, they serve as an answer to enquiries about what the inside of a living body looks like.

One of the photographs features an egg cell and a handful of sperm. The ovum is glistening in bright turquoise against a background of darker blue. The sperm and the tiny cilia of the ovum shimmer in blue and white. The gametes seem to be swimming in a sunlit ocean with very clear water. The narrator in the TV-film *Sagan om livet* (the story of life) from 1982 is articulate, soft and masculine. Accompanied by dramatic music, he tells us:

"... To the right is an almost mature ovum. When it is completely mature it will be encapsulated in one of these ovarian follicles, swollen and bursting with liquid. And what's peculiar about this liquid is that it has the same salinity as the primeval sea once had – the sea where life arose. And when the animals made their way onto land for the first time, they simply brought the sea within their bodies. And yet today the ovum swims in this water of life."

The color of an inner ocean

In the fifties, Lennart Nilsson photographed marine life. This was before he made his iconic images of the interior of human bodies. Instead of being on location outdoors, the prospective master photographer arranged his collected plants and animals indoors, in water filled glass tanks. Through working with these aquariums Lennart Nilsson learned about the motion of light in water. He experimented with grading from the side, instead of from above, and was thus able to engender forms, depth, color and transparency in his motifs.

The liquid that gametes swim in, as well as the cells themselves, are actually colorless. However, Lennart Nilsson let the beam from his custom-built microscope travel through a system of lenses which split the white light in different wavelengths, which made the motives appear in a spectrum of colors. The light palette is the artist Lennart Nilsson's tool, not the scientist's.

Gametes in space

In other images a placenta and a fetus seems to be hovering weightlessly in an infinite cosmos. Their rounded shapes resembles planets. Lit from behind by distant suns, they stand out from the backdrop of a dark glittering galaxy. The colors range from dull pink to contrasting blue-black with bright gleams. Lennart Nilsson himself says:

"I want to see motions. That's all there is. ... The moon is the egg cell migrating. Almost. Everything is mirrored in shapes. In my eyes, the oocyte looks like a planet. That's what I always thought. The roundness – it somehow resembles a planet in outer space."

(From *Vetenskapens värld* (the world of science) *Livets mirakel* (The miracle of life), Episode 3, broadcast on SVT in 1997, available at opetarkiv.se.)

It's befitting that NASA's unmanned spacecraft Voyager I and Voyager II carries Lennart Nilsson's photographs of fetuses in wombs on their journey through our solar system.

As close as it gets

Lennart Nilsson's film *En resa i människokroppen* (A journey into the human body) took three years to finish and was broadcast on Swedish television in 1977. The viewers are taken on a journey through throats, arteries and into the chambers of the heart. We travel forward, penetrating deep into tunnels of folded tissue. Also these images were not shot inside living bodies. Instead the organs were arranged on a light table whereupon the camera, mounted on a small wagon, entered with steady speed. The camera's film recorded light, sifted through pink tissues of different thicknesses. It resembles what the nature filmmaker and likewise nature lover Jan Lindblad (1932-1987) would have seen, if he had been eaten by the large anaconda he was wrestling during one of his travels in the Guyanian rainforest in the sixties. An imagined representation of Lindblad's journey can be seen in a video work by Ingela Ihrman titled *GREEN PARADISE - What Jan Lindblad would be seen from inside of the anaconda* (2009).

Inverted pregnancy

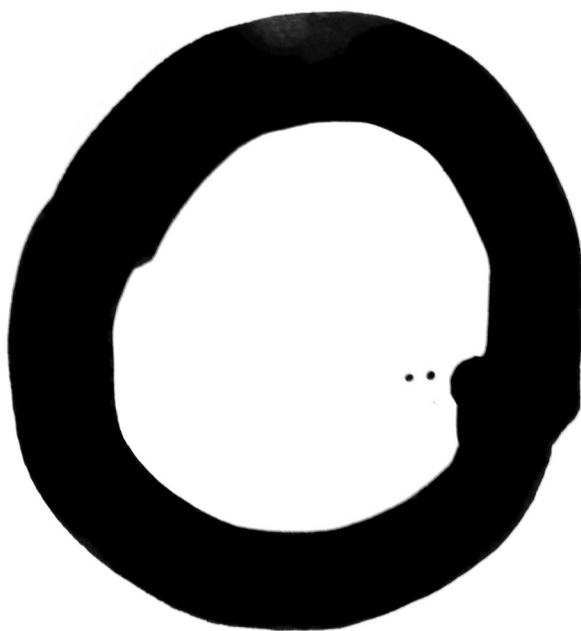
When the anaconda devours Lindblad in one piece, the snake's interior becomes a lukewarm cave or a uterus separated from the world outside – a space for fermentation, growth, transformation or transportation. Lindblad's journey deeper and deeper into the anaconda is both an erotic act and a digestive mechanism. It resembles an inverted pregnancy, a birth inwards or a conception that is simultaneously life and death. Confronted with the giant snake's internal organs, through the citric acid cycle and protein syntheses, the nature lover reaches his goal – to become one with nature; to dissolve and merge. "The closer we get to nature, the more reverence for life we feel. That's what I hope, and believe" says Lindblad in his film *Waianas River People* from 1973.

An erotic relation

The medieval Christian mystic Mechthild von Magdenburg, as we meet her in the philosopher Jonna Bornemark's *Kroppslighetens mystik* (bodily mystic) from 2015, has an erotic relationship with God. Mechthild's God is physically separated from her, something that becomes evident in the Eucharist. The fact that Mechthild loves God creates an erotic tension between them. But God is also within Mechthild. This makes her neither satisfied nor self-sufficient, contrary to what one might think. This is because God's presence in Mechthild is not static, but in the form of a flowing movement of life; a living presence; a river of love.

Everyone alive experiences and perceives. When we turn towards someone else, we become also who we are not. For someone with an erotic desire, this may manifest itself as a feeling of the Other being present, precisely because of the desired one's absence.

SJÖHÄSTENS KRITA & BONITA

Under en ridtur i det Skånska slättlandskapet sommaren 1987 faller ponnyn Bonita ner i en vattenfylld krittgrav. Hon sparkar med sina hovar i den vita sörjan men kommer inte upp. Mer vitt blandas ner i gropen och Bonita får panik. Hon är van vid underlag som det går att ta spjörn mot. Bonitas kropp är muskulös, men i denna sedimenterade

skalsörja är starka ben inte mycket värt. Lädersadeln, alla remmar, spännen och hennes fyra hästskor väger tungt. Ponnykroppens inre luftrum räcker inte till för att göra Bonita till den boj hon behöver bli. Bonita flämtar och fradgan piskar på krittgravens vita vatten. Hon sjunker mot en botten som inte finns.

Krita är en mjuk bergart som bildats i marin miljö på relativt stort djup av sedimenterade fossila skal från mikroskopiska kulformade alger, så kallade kockoliter. Algerna levde som plankton under den geologiska tidsåldern Krita som ägde rum för 45-146 miljoner år sedan.

Den som klättrar eller håller på med tyngdlyftning kritar ofta sina händer för att motverka halkan från handsvett. Det som då används är inte krita utan magnesiumkarbonat, som till skillnad från krita har en god förmåga att binda vatten och bilda friktionsalstrande saltkristaller. Även gymnaster brukar gnida in sina händer i ett vitt pulver innan de greppar ett par romerska ringar eller en trapets. Inte heller det här är krita, utan talk – en mineral med ljusgrön färg, som används för att minska friktionen.

Krittidens havsbotten återfinns bland annat i Skåne. Här har krita brutits i dagbrott ända sedan stenåldern. Arkeologiska fynd visar att den då använts som målarfärg, men flintstråken som förekommer i anslutning till kritan var troligtvis mer eftertraktade av stenåldersmänniskorna. Sedan 1978 bedrivs krittindustrin utanför Malmö av ett bolag med namn Malmökrita AB. Företaget har en liten sjöhäst som symbol och krittprodukten med varumärket "Sjöhästens" har sålts vidare till PVC- och gummiindustrin

och finpapperstillverkning, och använts som komponent i färg, lim och tättningsmedel.

När krittåkten upphörde fylldes hålen långsamt igen. Malmökrita AB finns inte mer och på senare tid har fler än tusen gruvor och gropar kartlagts i området. Det var i en av dessa som ponnyn Bonita föll ner och nästan drunknade en sommardag på 80-talet. Hon vinchades upp, trött men oskadd av de tre brandmän som kom till undsättning. Brun och blank blev hon igen under en ljum stråle från vattenslangen hemma i stallet. Både ponnyn själv, hennes ryttarinna, brandkåren och vi som får höra om händelsen i efterhand kan andas ut.

Sedan medeltiden har man av den i våtmarker växande säven (*Schoenoplectus lacustris*) tillverkat en slags simdynor genom att binda fast buntar av växten runt bröstborg och överarmar. Säven har ett vattentätt ytterhölje och mycket porös märm, vilket gör att den flyter bra. Idag används material som t ex frigolit, EVA-foam, eller uppblåsbara kuddar av PVC-plast som flythjälp.

SEAHORSE CHALK & BONITA

During a horseback ride on the Scania plains in the summer of 1987, the pony Bonita falls into a water-filled chalk pit. She kicks with her hooves in the white sludge to get up, but it only blends more white into the mixture. Bonita panics. She is used to solid surfaces to brace against. Her body is muscular, but in this sedimentary sludge, strong legs are not worth having. The leather attire, straps, buckles and her four horseshoes weighs heavily. The pony-body's internal airspace is not big enough to make Bonita the buoy she needs to be. Bonita pants and froth whips on the white water of the pit. She sinks towards a bottom that does not exist.

Chalk is a soft rock formed in marine environments at relatively great depths from sedimentary shells of microscopic spherical algae, called coccoliths. The algae lived as plankton in the geologic period Cretaceous, 45-146 million years ago.

People who climb or do weightlifting often chalk their hands frequently to prevent slipperiness caused by hand

perspiration. The substance used is not chalk, but magnesium carbonate, and unlike chalk, it has a good ability to bind water and form friction generating salt crystals. Also gymnasts occasionally rub their hands with a white powder before they grip a pair of Roman rings or a trapezoid. Also this is not chalk, but talc – a mineral with light green color, used to reduce friction.

Cretaceous seabeds are found in Scania and since the Stone Age, chalk has been mined here, in open pits. Archaeological findings indicate that chalk was used as white wall paint, but the flint that occurs in connection with the chalk was probably more coveted by the Stone Age people. Since 1978, the chalk industry outside Malmö is run by a company called Malmökrita AB. The company has a small sea horse as its symbol. Malmökrita AB's chalk, branded "Sjöhästens", is sold to different industrial productions amongst other PVC, rubber and paper enterprises. It also used as a component in painter colors, adhesives and sealants.

When the chalk mining ceased, the holes slowly filled up. Malmökrita AB is no more, and in recent times almost a thousand mines and pits have been mapped in the area. It was one of these that the pony Bonita fell into and almost drowned on that summer day in the eighties. She was

winched up, tired but unharmed, by three firefighters who came to the rescue. Bonita became her brown and shiny self under a warm stream of water from a hose in her stable. Both the pony, the fire department, and we, who in hindsight are told about the incident, can now exhale and relax.

The wetland species (*Schoenoplectus lacustris*), commonly known as lakeshore bulrush or common club-rush, has since the Middle Ages been used to create swimming floats, by tying bundles of the plant around the chest and upper arms. The plant has a waterproof outer shell and very porous marrow, which allows it to float very well. Today polystyrene, EVA foam, inflatable pillows of PVC or similar materials are more often used as buoyancy aids.

INTERVJU MED INGELA IHRMAN

Seaweedsbladets redaktion intervjuar konstnären Ingela Ihrman som bor och arbetar i Seved och som varit gästredaktör för Seaweedsbladets första nummer.

Seaweedsbladet: Hej Ingela! Du har varit bortrest i sex veckor. Vart reste du?

Ingela Ihrman: Jag har varit i tropikerna, på Neil Island. Det är en ö som tillhör ögruppen Andamanerna och ligger i Bengaliska viken, mellan Indiens fastland och Sydostasien. Jag åkte dit som en del av ett residensutbyte mellan Art Lab Gnesta och den indiska organisationen EARTH CoLab.

S: Hur var det att arbeta som konstnär där, jämfört med hemma i Seved?

I: Det var helt annorlunda. Jag var utan internetuppkoppling, hade inga flöden att scrolla eller e-mail att kolla, inga vernissager eller föreläsningar att gå på och inga lönejobbstimmar att räkna av. Det påminde om att vara barn och ha sommarlov.

Det påminde om att vara barn och ha sommarlov.

S: Vad gjorde du om dagarna?

II: Jag åt frukt och badade. Spenderade tid med min kropp. Fortsatte att läsa till sista sidan av en bok. Hörde fladdermöss vråla om nätterna och såg småsåren på mina ben bilda skorpor som till slut trillade av. Det var mycket varmt och mycket fuktigt. Skillnaden mellan vila och arbete suddades med tiden ut. Jag funderade, fantiserade, skrev, simmade och sov.

Jag funderade, fantiserade, skrev, simmade och sov.

S: Gjorde du någon konst på ön?

I: Min vistelse var ett fältarbete, en tid avsatt för undersökning och insamling av upplevelser snarare än för produktion. Men jag visste att det

fanns jättemusslor, eller mördarmusslor som de också kallas, i havet som jag ville bekanta mig med. Musslors förmåga att bilda pärlor och just de här musslornas jätte-epitet intresserade mig. I sin avhandling *När andra skriver: Skrivande som motstånd, ansvar och tid* från 2015 pekar författaren och översättaren Mara Lee på likheten mellan orden mödra och mörda, och engelskans m/other. Det fick mig att tänka på den våldsamma transformation som en graviditet innebär; att ge liv, att ge död och att vara både sig själv och någon annan samtidigt.

S: Kan du berätta mer om ditt arbete med musslorna?

I: Min första tanke var att utgå från musslornas vågformade skalhalvor. Jag ville jobba skulpturalt med en vit kritbaserad lera som när den torkat klingar lite på samma sätt som snäckskal gör. På Andamanerna hade jag möjlighet att möta mördarmusslorna på nära håll. De levde i tidvattenzonen, ett område som omsluter ön och som är i ständig förändring, ibland hav och ibland land. Efterhand fick jag lust att gå emot det faktum att det alltid är det hårda som blir kvar. Kalciumkarbonatet finns överallt - i fossil, korall, krita, ben och berg. Jag ville istället närma mig det mjuka, det slemmiga och levande. Det som förångas på några minuter, ruttar bort eller sköljs av. Eller det som känns.

Jag ville istället närma mig det mjuka, det slemmiga och levande.

S: Hur gjorde du?

I: Jag har tillverkat en musselmantel till mig själv som jag har på mig när jag badar i mitt badkar hemma i min lägenhet i Seved. Den är gjord av plast och sidan. Mellan en musslas inre organ och det hårda kalkhaltiga skalet finns en hinna. Hinnan kallas mantel och här, mellan det hårda som omsluter det mjuka, blir pärlan till. I manteln finns två hål, ett spolförmått och ett runt. Genom det spolförmått suger musslorna in havsvatten och genom det runda sprutar de ut det, ibland med en jetstråles hastighet. Mördarmusslorna jag såg på Andamanerna var ganska små och hade en klart blå mantel som liknade plutande läppar. Det blå pigmentet har, på samma sätt som klorofyll, förmågan

att omvandla solljus till energi och finns i tusentals växtalger som lever i symbios med musslan.

När jag har på mig manteln blir min kropp det mjuka, musslans inre organ, och badkaret blir det hårda, skalen. Varmvattnet från kranen som stiger och sjunker när jag tappar upp och tömmer ur mitt badkar är tidvattnet som kommer och går.

Varmvattnet från kranen som stiger och sjunker när jag tappar upp och tömmer ur mitt badkar är tidvattnet som kommer och går.

S: Musslor och ostron har ofta använts som en symbol för vulvan. Är din jättemussla också ett kön?

Absolut. Jag använder jättemusslan som en ingång till det inre havet. Rent anatomiskt så fungerar det ju ofta så.

Jag använder jättemusslan som en ingång till det inre havet.

S: Vad är ett inre hav?

I: Det inre havet är ett populärvetenskapligt begrepp som jag tycker mycket om. Jag blev påmind om det när jag såg om ett avsnitt av TV-programmet Vetenskapens värld från 1997. I programmet presenteras teorin om att livet först utvecklades i havet och att alla landlevande organismer bär med sig det salthaltiga varma havsvattnet inne i sina kroppar. För mig är det inre havet mer än så. Jag har funderat på vad det innebär att göra konst och att älska. Jag upplever att de båda aktiviteterna

samtidigt är sammankopplade och varandras motsättningar. Jag älskar att bada. Ifall jag har ett inre hav i min kropp och badar i havet påminner det om hur det är att sänka ner en tunn plastpåse fylld med vatten i havet. Det intersubjektiva i att vara ett hav i havet påminner om att ha ett skinn innanför sitt skinn – ett märkligt tillstånd som är verklighet för den som är gravid.

S: Vad tar du med dig hem från din resa?

I: Jag lärde mig mycket om marint liv under min vistelse på Andamanerna. I havet är det svårt att dra gränser mellan olika kategorier eller individer. Det som verkar vara en växt är ett djur, det som ser ut som en individ är en koloni, det som ser ut som klart, rent vatten är en stark buljong av plankton och annat osynligt för ett mänskligt öga. Havet är komplext och omkullkastar föreställningar om hur relationer är organiserade, hur krafter fungerar och var jaget börjar och slutar.

Jag tänker på huden som en porös gränsyta som omsluter mig, men det är mer komplicerat än så. Det som är jag överskrider den massa som mitt skinn innesluter. Jag är i relation, svämmas över, registrerar och absorberar. När livsformer sluter sig samman eller bryter sig ur sin subjektstatus, vad händer då med känslor av ensamhet och tillhörighet? Vem är det som blir berörd eller sårad?

Vem är det som blir berörd eller sårad?

INTERVIEW WITH INGELA IHRMAN

An interview with the artist Ingela Ihrman who lives and works in Seved. She is the guest editor for the first issue of *Seaweedsbladet*.

Seaweedsbladet; Hi Ingela! You've been away for six weeks. Where did you go?

Ingela Ihrman: I've been in the tropics, on Neil Island. It is an island that belongs to the Andaman Islands and is located in the Bay of Bengal, between India's mainland and Southeast Asia. I went there for a residency exchange between Art Lab Gnesta and the Indian organization EARTH Colab.

S: What was it like to work as an artist over there, compared to where you usually live and work in Seved?

It reminded me of being a child during the summer vacation.

II: It was a wholly different experience. I was without Internet, had no feeds to scroll through or e-mails to check, no openings or lectures to attend and no pay job hours to count off. It reminded me of being a child during summer vacation.

S: What did you do?

II: I ate fruit and bathed in the sea. Spent time with my body. Continued to read until the last page of a book. Listened to the roar of bats in the night and watched the small cuts on my legs form scabs that eventually fell off. It was very hot and very humid. The difference between resting and working faded over time. I was thinking, imagining, writing, swimming and sleeping.

I was thinking, imagining, writing, swimming and sleeping.

S: Did you make any art on the island?

II: My stay comprised mainly of field work. It was a time set aside

for examination and collection of experiences rather than production. But I knew there were giant clams, in Swedish "mördarmusslor" (killer clams), in the Andaman Sea. The clams' ability to form beads and the term "giant" in these particular clam's names interested me. The author and translator Mara Lee points out similarity between the Swedish words *mödra* (maternal) and *mörda* (murderer), as well as *m/* other in English in her thesis *När andra skriver: The writing of Others: writing conceived as resistance, responsibility and time* from 2015. It made me think of the violent transformation of a pregnancy; to give life, to give death and being both yourself and someone else at the same time.

S: Can you say something more about your work with the clams?

II: My point of departure was the clam's two huge wavy shells. I wanted to work sculpturally with a chalk and paper based white clay which clicks a bit like shells do once they are dried. In the Andaman Islands, I had the opportunity to see giant clams up close. They lived in the intertidal zone, an area that encircles the islands, and constantly changes between being sea and land. Gradually, I felt the urge to go against the fact that it is always the solidified that remains.

I felt the urge to go against the fact that it is always the solidified that remains.

The calcium carbonate is everywhere - in fossils, coral, chalk, bone and rock. Instead I wanted to approach the soft, the slimy and living. Things that evaporates in minutes, rot away or can be rinsed off. Or something as ephemeral as sensations.

S: How did you proceed?

II: I made a clam cloak for myself, to wear when I'm taking a hot bath in my bathtub back in Seved. It is made of plastic and silk. Between the internal organs and the hard calcareous bivalves of a giant clam is a muscular membrane referred to as the mantle. The mantle has one spindle-shaped and one circular opening through which the clam filter feeds sea water in and out in, sometimes with a jet speed. It is also here, between

the hard enfolding the soft parts, that a mollusc's pearl emerges. The giant clams at the Andamans were quite small and had a bright blue mantle similar to pouting lips. Their blue pigment belongs to millions of zooxanthellae algae living in symbiosis with the giant clam. Similar to green chlorophyll, the blue pigment has the capacity for photosynthesis; to convert sunlight into energy, nourishing the clam.

I made a clam cloak for myself, to wear when I'm taking a hot bath in my bathtub back in Seved.

When wearing the cloak, my body becomes the soft internal organs of the giant clam, while the bathtub I'm resting in forms its two hard bivalves. The hot water from the tap, rising and falling as I fill up and empty the tub, is the alternation of the tides, ebb and flow. When I finished bathing, I rise from the foam, just like Aphrodite did when she was born.

S: Clams and oysters are often used to symbolize the female sex. Is your giant clam also a vagina?

II: Absolutely. I use the giant clam as an entrance to the inner ocean. That's how it actually is, anatomically.

I use the giant clam as an entrance to the inner ocean.

S: What is an inner ocean?

II: The inner ocean is a notion used in popular science. I was reminded of it when I re-watched an episode of the TV-program *Vetenskapens värld* (The World of Science) from 1997. The program presents the theory of life as first developing in the sea. All terrestrial organisms carry the salty warm sea water inside their bodies, for gametes to

swim in. For me, the inner sea implies even more. I've thought a lot about what it is to make art and to love. I feel that the two activities are at the same time interconnected and yet contradicting each other. I love to swim. If I have an inner sea in my body, and go swimming in the sea it is similar to immersing a thin plastic bag filled with water in the ocean. The inter-subjective of being a sea within a sea recalls having a skin inside your skin - a peculiar condition that is a reality for someone who is pregnant.

S: What did you bring with you back home from your trip?

I: I learnt a lot about marine life during my stay at the Andaman Islands. The Ocean pinpoints how difficult and sometimes futile it is to draw boundaries between different individuals and categories, especially if one takes into consideration the dimension of time. What at some point is the sea soon transforms to dry land, what appears like a plant is actually an animal, what seems like crystalline clean water is a strong broth of plankton and other creatures invisible to the naked eye.

Who is the one feeling touched or hurt?

The sea complicates my ideas about how identities and relations are organized and where the Self begins and ends. Skin is often seen as an enfolding interface, but the self exceeds this porous boundary by constantly being in relation; transmitting; recording; absorbing. When life forms come together and thus simultaneously transcend their status as subjects, what happens with emotions like loneliness and belonging? Who is the one feeling touched or hurt?

HUR BILDAS PÄRLOR?

Hur bildas pärlor?

Pärlor bildas när sandkorn fastnar mellan tandköttet och läppens insida. Kindslemhinnan utsöndrar ett kalkhaltigt sekret som med tiden bäddar in sandkornet i lager på lager av emalj. Processen pågår under flera år och till slut har en rund pärla bildats. Emaljeringen är kroppens eget sätt att hantera den irritation som uppstått i känsliga delar av munhålan.

Hur bildas pärlor?

Pärlor bildas i pärlbuskens frukter som mognar sent om sommaren eller tidig höst beroende på växtplats. För att en pärla ska bildas måste pärlblommans pistill befruktats av en annan pärlblommans ståndarpollen. Fruktköttet som omgärdar omogna pärlor är hårt och grönt. Det vitnar vid mognad till en ton av crème eller ljus rosé. Smaken är söt och frisk, konsistensen något mjölig. Pärlan i mitten är blank och mörk.

Hur bildas pärlor?

Pärlor bildas när könsorganens svällkroppar fylls med blod vid sexuell upphetsning. Hårda pärlor är mycket känsliga för beröring.

PEARL INDEX

Pearl Index är ett statistiskt mått som anger säkerheten, eller osäkerheten om man så vill, hos olika preventivmetoder, dvs metoder för att förhindra en oönskad graviditet. Pearl Index introducerades 1933 av biologen Raymond Pearl och pärlan i namnet har alltså tyvärr ingenting att göra med varken klitoris, ägg, eller skimrande bijouterier. Raymond Pearl utgick från antalet oönskade graviditeter bland 100 livmoderbärare som använt en specifik metod under ett år för

att få fram sin statistik. Ju längre pärlband desto osäkrare metod. Ju kortare pärlband desto säkrare metod. För den som vill läsa mer om den så kallade Billingsmetoden rekommenderas boken *Det fruktsamma sekretet* (2011) av Irene Ivarsson och Anette Nilsson som finns att låna på Malmö Stadsbibliotek.

PREVENTIVMETOD

PEARL INDEX (typisk användning)

Amning

Billingsmetoden

P-piller, p-ring, p-plåster

Minipiller

P-spruta

P-stav

Kopparspiral

Femidom

Lady-Comp, Pearly

Hormonspiral

Kondom

Pessar

Säkra perioder

Natural Cycles

Sterilisering

--- Klipp ur och spara! ---

I NÄSTA NUMMER AV SEaweEDSBLADET

Seaweedsbladets nästa nummer görs av Sebastian Dahlqvist, konstnär och en av de drivande bakom Skånes konstförening – en verksamhet med lokaler för samtidskonst på Bragegatan 15. Sebastian är sedan 2015 bosatt i Seved och har rötter i Småland.

I numret fortsätter han att undersöka vad ett område är och kan vara, hur gränser etableras, upprätthålls och förändras. Han tittar närmare på områdets duvslag och frågar sig vilken plats duvan har och har haft i Seved och resten av världens stadsdelsområden. Inbjudna gästskribenter

bidrar med texter om växtlighet, organisering och mellanrummets rätt att få finnas till just som det är.

Att Seved står under påverkan av yttre krafter stod klart redan i början av detta nummer. Sebastian kommer att närma sig dessa krafter för att bättre förstå hur de påverkar Seved och om de kan tämjas.

